

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa T.-M. P. Spółki Akcyjnej (poprzednio P. T. C. Spółki Akcyjnej w W.)  
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej  
z udziałem zainteresowanej M.T. Spółki Akcyjnej  
o zmianę umowy,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 lutego 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 lutego 2013 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 7 lutego 2013 r. oddalił apelację Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie z odwołania P. T. C. S.A. z/s w W. (powód).

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 16 k.p.a., art. 110 k.p.a. i art. 145 § 1 pkt 8 k.p.a., a także art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 479<sup>64</sup> § 1 i 2 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia następującego zagadnienia prawnego: czy wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji administracyjnej (decyzja I) skutkuje równocześnie koniecznością uchylecia przez Sąd decyzji (decyzja II) wydanej w oparciu o tę decyzję I, która w momencie wydania decyzji II pozostawała w obrocie prawnym i była wykonalna? Ponadto, Prezes Urzędu podniósł, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, tj. art. 316 § 1 k.p.c. budzących poważną wątpliwość lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów polegające na potrzebie wyjaśnienia, czy w sprawach z odwołań od decyzji Prezesa UKE sąd za podstawę orzekania powinien uznać stan faktyczny i prawny z chwili orzekania, czy też z chwili wydania skarżonej decyzji.

Powód w odpowiedzi na skargę Prezesa Urzędu wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał już w sprawach z zakresu regulacji komunikacji elektronicznej, że skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia, a Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji. Powoduje to, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje wyłącznie z przyczyn kwalifikowanych, które wymieniono w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c. Z tego powodu jednym z konstrukcyjnych elementów skargi kasacyjnej jest wymóg złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Dopełnienie tego wymogu przez skarżącego polega na przedstawieniu odpowiedniego, wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one jednej bądź kilku z ustawowych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie wniesionej skargi, Prezes Urzędu powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.). Z

utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, w tym w sprawach z zakresu regulacji telekomunikacji, wynika, że podstawowym wymaganiem prawidłowej konstrukcji zagadnienia prawnego jest sformułowanie problemu prawnego w oparciu o konkretny przepis (przepisy) prawa, w związku z którym dane zagadnienie może powstać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 października 2011 r., III SK 25/11; z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11; z dnia 6 marca 2013 r., III SK 32/12; z dnia 20 marca 2013 r., III SK 35/12; z dnia 12 kwietnia 2013 r., III SK 47/12; z dnia 12 kwietnia 2013 r., III SK 49/12; z dnia 13 sierpnia 2013 r., III SK 64/12). Sformułowane we wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu zagadnienia prawne nie zawiera natomiast w swej treści żadnego przepisu prawa. Argumentów za istnieniem wskazanej przez Prezesa Urzędu przesłanki przesądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych tego środka zaskarżenia, co nie jest jednak zadaniem Sądu Najwyższego na etapie badania zasadności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Niezależnie od powyższego, Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela argumentację przedstawioną w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 8/13 co do sposobu rozwiązania przedstawionego przez Prezesa Urzędu problemu prawnego.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu nie ujawnia także okoliczności wskazujących na spełnienie tej przesłanki przesądu, o której mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta odnosi się do wątpliwości interpretacyjnych (wykładniczych) podnoszonych w piśmiennictwie lub rozbieżności w wykładni danego przepisu w orzecznictwie sądowym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2012 r., III SK 8/12, LEX 1238131). Zasadniczo problemy związane ze stosowaniem przepisów prawa pozostają poza zakresem tej przesłanki przesądu. Tymczasem Prezes Urzędu powołuje się na wątpliwości dotyczące stosowania, a nie wykładni art. 316 § 1 k.p.c.

Jak wynika to z dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ochrony konkurencji i regulacji, żaden z przepisów Kodeksu postępowania cywilnego nie wyłącza zastosowania art. 316 § 1 k.p.c. w tego rodzaju sprawach (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca

2010 r., III SK 40/09). Nie oznacza to jednak stosowania tego przepisu bez uwzględnienia specyfiki spraw tego rodzaju (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2011 r., III SK 52/10). To stanowisko Sądu Najwyższego nawiązuje między innymi do utrwalonej linii orzeczniczej w sprawach ubezpieczeniowych, rodzajowo najbliższych sprawom regulacyjnym, spośród spraw rozpoznawanych na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, zgodnie z którą w sprawach tego rodzaju stosowanie art. 316 § 1 k.p.c. w całej rozciągłości wypaczałoby charakter postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i prowadziłoby do jaskrawego pominięcia odrębności tego postępowania poprzez całkowite pozbawienie znaczenia postępowania administracyjnego poprzedzającego postępowanie sądowe (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 kwietnia 2012 r., II UK 235/11; z dnia 5 kwietnia 2011 r., III UK 106/10; z dnia 5 sierpnia 2008 r., I UK 20/08). Oznacza to, że sąd rozpoznający odwołanie od decyzji organu rentowego bada prawidłowość i zgodność z prawem tej decyzji, mając przede wszystkim na względzie stan faktyczny i prawny obowiązujący w dacie jej wydania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2012 r., I UK 174/12).

W sprawach regulacyjnych zainicjowany wniesieniem odwołania spór między przedsiębiorcą a regulatorem dotyczy legalności i celowości (zasadności) wydanej przez Prezesa Urzędu decyzji w zakresie nałożonych zaskarżoną decyzją obowiązków czy ukształtowania stosunków umownych między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 czerwca 2013 r., III SK 36/12 oraz z dnia 18 maja 2012 r., III SK 37/11). Podstawę decyzji Prezesa Urzędu stanowią zaś określone ustalenia faktyczne oraz stan prawny. Ustalenia faktyczne leżące u podstaw wydania zaskarżonej decyzji mogą być uzupełniane w toku postępowania sądowego w zależności od inicjatywy dowodowej stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2011 r., III SK 52/10). Cezurę dla ustalenia stanu faktycznego sprawy stanowi data wydania decyzji, przy czym chodzi o sytuację na rynku poddanym regulacji oraz o zidentyfikowane przez Prezesa Urzędu problemy w jego działaniu wymagające interwencji. Analogicznie przedstawia się kwestia stanu prawnego, według którego oceniana jest legalność i celowość decyzji, chyba że z przepisów przejściowych wynikają odmienne unormowania w tym zakresie.

Nie oznacza to, że zastosowanie art. 316 § 1 k.p.c. jest wyłączone w sprawach z zakresu regulacji komunikacji elektronicznej. Jak wynika to z orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz szeregu postanowień Sądu Najwyższego, dopuszczalne jest stosowanie art. 316 § 1 k.p.c., gdy w toku postępowania sądowego z odwołania od decyzji późniejszej doszło do uchylenia decyzji wcześniejszej decyzji Prezesa Urzędu, na podstawie której kształtowane są obowiązki przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w decyzji późniejszej, w sytuacji gdy do uchylenia decyzji wcześniejszej doszło z powodów rzutujących na dopuszczalność lub prawidłowość ukształtowania obowiązków regulacyjnych w decyzji wcześniejszej, na której z kolei bazują decyzje późniejsze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2013 r., III SK 64/12).

W tych okolicznościach nie ma podstaw dla formułowania przez Prezesa Urzędu tezy o rozbieżności w wykładni art. 316 § 1 k.p.c. w orzecznictwie Sądu Najwyższego lub Sądu Apelacyjnego w Warszawie, bądź Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Niniejsza sprawa nie ujawnia także rozbieżności w stosowaniu art. 316 § 1 k.p.c.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. oraz § 13 ust. 4 w związku z § 18 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.